

Rikslønnsnemndas kjennelse av 30. april 1970
i sak nr. 6/1969:

Twist mellom Oslo kommune og Norsk Lærerlag om tariffavtale for barnehagelærere 1968-1970.

Nemndas sammensetning:

Høyesterettsdommer Rolv Ryssdal, formann
Arbeidsdirektør Reidar Danielsen
Professor Arnljot Strømme Svendsen
Direktør i N.A.F. Vilhelm Dahl
Sekretær i LO Thorleif Andresen
Lønnsrådmann Chr. Hartmann
Formann i Norsk Lærerlag Trond Johannessen

Chr. Hartmann og Trond Johannessen er utpekt av partene i tvisten, og i samsvar med § 2 tredje ledd i lov av 19. desember 1952 om lønnsnemnd i arbeidstvister stemmer fra arbeidsgiversiden Chr. Hartmann og fra arbeidstakersiden Trond Johannessen.

Rikslønnsnemnda avsa 11. juli 1969 kjennelser om lønns- og arbeidsvilkår for barnehagelærere i tariffperioden 1968-1970.

Et enkelt tvistespørsmål ble henvist til forhandlinger mellom partene, men forsøk på å løse tvisten ved forhandlinger har ikke ført fram, og partene har 28. april 1970 gitt endelig beskjed om at også det gjenstående tvistespørsmål må avgjøres av Rikslønnsnemnda.

Partene har gjort rede for sine standpunkter ved skriftlige innlegg og muntlige forhandlinger for nemnda.

Etter at saken var drøftet i møter 16. desember 1969, 3. mars 1970, 6. april 1970 og 29. april 1970, avsa Rikslønnsnemnda 30. april 1970 denne

Kjennelse:

I forbindelse med tariffrevisjonen 1968 søkte Norsk Lærerlag å samordne lønns- og arbeidsvilkårene for barnehagelærere ved å fremme enslydende krav overfor en rekke forskjellige arbeidsgivere. Etter forgjeves forhandlinger og mekling og etter at det våren 1969 var gjennomført arbeidsstans, ble Norsk Lærerlag og fem av de største arbeidsgiverne i møte 23. mai 1969 hos Riksmeklingsmannen enige om å bringe tvisten inn for Rikslønnsnemnda. De fem arbeidsgiverne var 1) Norges Byforbund - Norges Herredsforbund, Forhandlingsorganisasjonen, 2) Norges Røde Kors, 3) Norges Husmorforbund, 4) Oslo kommune og 5) Barnehagekretsen i Oslo. Sakene ble for nemnda forenet til felles behandling. I samsvar med

partenes ønske avsa nemnda 11. juli 1969 særskilt kjennelse i hver enkelt tvist, men avgjørelsen og begrunnelsen var stort sett likeartet i alle fem kjennelser.

Kjennelsen i tvisten mellom Barnehagekretsen i Oslo og Norsk Lærerlag inneholdt ingen bestemmelse om lønnsforholdene ved spesialinstitusjon for barn med handicap, idet Barnehagekretsen ikke driver noen slik institusjon. Ved de øvrige kjennelser ble også fastsatt lønn for barnehagelærer og styrer ved spesialinstitusjon, men et enkelt tvistespørsmål ble ikke avgjort. Om dette heter det i alle fire kjennelser:

"Under drøftelsene i nemnda har det vist seg ønskelig å få nærmere opplysninger før det blir tatt standpunkt til spørsmålet om klasseplasseringen for barnehagelærer ved spesialinstitusjon med et års eller to års spesialpedagogisk tilleggsutdanning. Partenes representanter i nemnda er derfor kommet til at dette klasseplasseringsspørsmål bør henvises til forhandlinger mellom partene, og nemndas øvrige medlemmer er enige i dette. Det skulle være utsikt til at partene kan bli enige om en ordning for innværende tariffperiode, men dersom enighet ikke oppnås innen 30. september 1969, kan hver av partene kreve at spørsmålet avgjøres av Rikslønnsnemnda".

I samsvar med dette inneholdt kjennelsenes slutning følgende bestemmelse:

"Spørsmålet om klasseplassering for barnehagelærer med 1-årig eller 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning henvises til forhandling mellom partene. Dersom det ikke blir enighet innen 30. september 1969, kan hver av partene kreve at spørsmålet avgjøres av Rikslønnsnemnda".

Rikslønnsnemnda ble 30. september 1969 underrettet om at enighet ikke var oppnådd, men at forhandlingene ville bli fortsatt. Ved brev av 24. november 1969 meddelte Norges Byforbund - Norges Herredsforbund at enighet heller ikke var oppnådd under fortsatte forhandlinger, og at de fire arbeidsgiverpartene ønsket å få tvistespørsmålet avgjort av Rikslønnsnemnda.

Under Rikslønnsnemndas møter 16. desember 1969 og 6. april 1970 ble man stående ved at det burde gjøres nye forsøk på å løse tvisten ved forhandlinger. Nemnda ble 13. april 1970 underrettet om at det var utsikt til at Oslo kommune og Norsk Lærerlag kunne bli enige om klasseplasseringsspørsmålet ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner for barn med handicap, men at det ikke var mulighet for å oppnå enighet mellom de øvrige arbeidsgiverparter og Norsk Lærerlag.

Rikslønnsnemnda har 28. april 1970 fått underretning om

at det heller ikke er oppnådd enighet mellom Oslo kommune og Norsk Lærerlag, og at det derfor også må avsies kjennelse i tvisten mellom disse parter.

Partenes skriftlige innlegg av 10. og 11. desember 1969 og de muntlige forhandlinger for nemnda 16. desember 1969 viste at det var stor meningsforskjell om den lønnsmessige betydning av 1-årig eller 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning. Arbeidsgiverpartene hevdet at det ved samme institusjon må være rimelig forhold mellom lønn for barnehagelærer med tilleggsutdanning og lønn for barnehagelærer uten tilleggsutdanning. Av denne grunn og under henvisning til nemndas vurdering av tilleggsutdanning for barnehagelærer ved vanlig barnehage, gjorde arbeidsgiverpartene gjeldende at det i forhold til den lønn som ved Rikslønnsnemndas kjennelser av 11. juli 1969 er fastsatt for barnehagelærer ved spesialinstitusjon, ikke kan gis opprykk med mer enn henholdsvis en lønnsklasse og to lønnsklasser for 1-årig eller 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning. Norsk Lærerlag anførte at en slik klasseplassering vil være vesentlig for lav. Til støtte for dette ble påberopt lønns plasseringen for barnehagelærere som underviser barn i førskole- og modningsklasser ved statens spesialskoler og ved institusjoner som går inn under folkeskolelovens § 26 nr. 4. Når det gjelder slik undervisning, har Kirke- og undervisningsdepartementet med virkning fra 1. august 1967 bestemt at barnehagelærer med spesialpedagogisk utdanning kan få lærerkompetanse. Den som får slik kompetanse, vil også oppnå samme begynnerlønn, opprykksstige og topplønn som lærer i spesialskolen med godkjent tilleggsutdanning. Begynnerlønn og topplønn blir lkl. 14⁰ og lkl. 17⁴ for den som har 1-årig tilleggsutdanning og topplønn blir lkl. 18⁴ for den som har 2-årig tilleggsutdanning.

Arbeidsgiverpartene ble ved Rikslønnsnemndas brev av 19. desember 1969 anmodet om å levere en skriftlig fremstilling om grunnlaget for den nevnte klasseplassering for barnehagelærer ved statens spesialskoler, og om å presisere hvordan arbeidsgiverpartene vurderer denne klasseplassering i forhold til det klasseplasserings-spørsmål som nå er brakt inn for Rikslønnsnemnda.

Etter henvendelse fra arbeidsgiverpartene avgav Kirke- og undervisningsdepartementet 22. januar 1970 følgende uttalelse:

"I medhold av lov om spesialskoler § 12 nr. 5 er det opprettet og under utbygging førskoleklasser for barn med funksjons-hemninger, som døve, tunghørte, svaksynte og barn med talevansker. Til slik undervisning benyttes barnehagelærere - fortrinnsvis med spesialpedagogisk utdanning.

Barnehagelærere har en 2-årig utdanning der kravet til opptaking er realskoleeksamen/9 årig skole (kursplan 3) og 1½ års

nødvendige forkunnskaper fra forskjellige institusjoner (husmorskole, barnepleie m.m.). På grunn av konkurransen om elevplass ved barnehagelærer skolene har de elever som er blitt tatt opp, både teoretiske og praktiske forkunnskaper som går ut over minimumskravet for opptaking. Pedagogikk og pedagogisk-metodisk opplæring for førskolealderen er sentralt fagområde i barnehagelærerutdanningen og er på sitt felt likeverdig med annen pedagogisk utdanning som kreves for undervisning eller pedagogisk virksomhet.

Barnehage-lærere med relevant praksis fra spesialskole/spesialinstitusjon har vært tatt opp ved Statens spesiallærerskole på linje med søkere med lærerprøve. Disse barnehagelærere har fått et likeverdig studieopplegg med nødvendig tilpasning til deres grunnutdanning.

På bakgrunn av det behov spesialskole/spesialinstitusjon har for slikt undervisningspersonale fant departementet det nødvendig å ta stilling til den kompetanse som må kreves for slik undervisning. Da det her nødvendigvis ikke er vanlig lærerutdanning som kan anses som den mest relevante utdanning, fant departementet etter tidligere uttalelse fra Lærerutdanningsrådet med hjemmel i § 5 nr. 7 i lov av 16. juni 1961 å kunne gå med på at barnehagelærer med 1-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning fikk godkjenning som lærer i slik undervisningsstilling.

Den nevnte dispensasjonsparagraf lyder slik:

"Gjere unntak frå den utdanning lova krev når særlege høve gjer dette naudsynt eller ønskjeleg."

Det gjelder her å dekke en undervisningsfunksjon der annen utdanning enn vanlig lærerutdanning er relevant. I likhet med tidligere praksis i dispensasjonssaker har slik dispensasjon vært brukt når den aktuelle utdanning ikke er nevnt spesielt i loven. Det er imidlertid et vilkår at lærergodkjenning i slik undervisningsstilling bare kan gis til barnehagelærer med minst ett års spesialpedagogisk utdanning. Kompetansen er begrenset til det alderstrinn grunnutdanningen gjelder for. Dette er da også opplyst i de aktuelle rundskriv om saken fra Kirke- og undervisningsdepartementet, jfr. vedlagte rundskriv nr. 25 As S 1967 og nr. 9 As L 1967.

Barnehagelærer som har fått godkjenning i samsvar med de retningslinjer som der er trukket opp, vil kunne få utdanningsopprykk på linje med andre lærere som tar 1-årig tilleggsutdanning

utover godkjent lærerutdanning.

På grunnlag av det som er sagt ovenfor, skulle det gå fram at de barnehagelærere det her gjelder, har fått sin lønns- plassering som en klar konsekvens av at de har fått godkjent lærer- kompetanse i spesialskole/spesialinstitusjon. Avlønningen av personale i andre stillinger - eksempelvis i helsesektoren - har ikke vært tatt i betraktning".

I brev av 2. mars 1970 til Norges Byforbund - Norges Herredsforbund avgav Kirke- og undervisningsdepartementet under henvisning til brevet av 22. januar 1970 følgende tilleggsuttalelse:

"Det fremgår av denne redegjørelse at departementet har ansett 2-årig (eller 3-årig) utdanning fra barnehagelærerskole + 1-årig utdanning fra Statens spesiallærerskole for adekvat lærer- utdanning i henhold til nevnte lovs § 5 nr. 7 når vedkommende utfører regulære lærerfunksjoner ved nærmere angitte skoler og institusjoner.

De lærerfunksjoner det her er tale om er, som nevnt i vedlagte rundskriv nr. 25 As S 1967 og nr. 9 As L 1967, knyttet til spesialskolene (dvs. skoler som går inn under Lov om spesial- skoler av 23. november 1951, § 1) og til visse institusjoner som i denne forbindelse må stilles på linje med spesialskolene. Disse institusjoner er nevnt i Lov om folkeskolen av 10. april 1959, § 26 nr. 4 (barneheimer, sykehus o.l., blant annet åndssvakehjem hvor det drives undervisning).

Når det gjelder vurderingen av utdanningens lengde, inn- hold og nivå, har det vært departementets oppfatning at barnehage- lærere med tilleggsutdanning fra Statens spesiallærerskole samlet har en utdanning som er helt adekvat i forhold til de oppgaver de skal utføre. Det må i denne forbindelse bemerkes at det bare er et fåtall av barnehagelærerne som vil ha mulighet for å bli tatt opp ved Statens spesiallærerskole, hvor de må konkurrere om et begrenset antall studieplasser med lærere som har vanlig 2-årig eller 4-årig lærerutdanning og må følge det samme undervisnings- opplegget som disse. Dette innebærer i praksis at barnehagelærere som tas opp til spesiallærerskolen har examen artium (blant annet fordi en del av undervisningsstoffet må kunne leses på engelsk), som regel også annen tilleggsutdanning og adekvat praksis fra spesialinstitusjoner. De få søkere med barnehagelærerskole

som basis som således blir tatt opp i den meget strenge konkurranse vil derfor ofte ha en lengre og mer tilpasset basisutdanning, lengre og mer adekvat praksis og ofte også en sterkere motivering for utdanningen enn vanlige lærere.

Det må videre understrekes at lærere med barnehagelærer-utdanning + tilleggsutdanning bare får beholde sin lærerkompetanse så lenge de er knyttet til de institusjoner som er nevnt foran. De vil m.a.o. ikke kunne gå over i andre deler av skoleverket med bibehold av lærerstatus.

En nevner imidlertid at både spesialskoleloven og Lov om grunnskolen av 13. juni 1969 gir departementet adgang til å samtykke i at det settes i gang førskoleundervisning. De tiltak som allerede er i gang i folkeskolen drives på forsøksbasis. Spørsmålet om hvilke krav til utdanning som bør settes for slik undervisning, vil måtte tas opp til vurdering blant annet på grunnlag av de erfaringer som gjøres i forsøksperioden.

Som nevnt i tidligere konferanser vil dette departement holde strengt på at lærerkompetanse bare gis til lærere, dvs. til personer som av departementet (for spesialskolenes vedkommende) eller av et skolestyre (for institusjoner som går inn under folkeskolelovens § 26, nr. 4) formelt tilsettes i lærerstillinger. Dette vil også forutsette at de går inn i et fast og planlagt undervisningsopplegg, både når det gjelder den ytre ramme (klasse- eller gruppeenheter, regelmessig undervisningstid osv.) og når det gjelder kravet til undervisningens innhold (pensum, progresjon osv.). Både i spesialskolen og ved § 26-institusjonene vil det i det vesentlige dreie seg om elever med mentale funksjonshemninger, som på grunn av sitt handicap vil trenge et spesielt undervisningsopplegg, basert på de begrensede muligheter som er til stede hos den enkelte elev. Dette betyr likevel ikke at pensum og planer m.v. i innhold og nivå nødvendigvis vil svare til de som gjelder i den vanlige skole.

Det har vært hevdet at det i praksis kan være vanskelig å skjelle mellom de undervisningsoppgaver lærerne har og de funksjoner av oppdragene og treningsmessig art som andre funksjonærer (f.eks. fysioterapeuter, fritidsledere) tar seg av. Slik situasjonen er i dag, vil skillet etter dette departements oppfatning måtte settes etter stillingstype, slik at lærerlønn bare gis til de som av departementet eller skolestyre formelt tilsettes i opprettede lærerstillinger. Som foran nevnt vil dette også innebære en klar faktisk forskjell, blant annet på grunn av kravet til et organisert og plan-

lagt undervisningsopplegg.

En må regne med at det i løpet av de nærmeste år vil skje en gradvis utvidelse av selve undervisningsbegrepet. Denne utvikling baserer seg på den oppfatning, som mer og mer anses for selvfølgelig, at ethvert barn og enhver ungdom har krav på å få den undervisning vedkommende er i stand til å ta imot, tilpasset de intellektuelle muligheter eleven har. Dette vil etter hvert gi seg vesentlige utslag innen åndssvakesektoren, hvor en de seinere år har sett eksempler på at det med stort utbytte kan gis opplæring til barn som for få år siden ville blitt registrert som ikke dannelsesdyktige. Opplæringen vil ikke først og fremst ta sikte på teoretisk undervisning i tradisjonell forstand, men vil mer gå i retning av trening i dagliglivets gjøremål (activities of daily living).

Som kjent ble det ved kgl. resolusjon av 28. februar 1969 oppnevnt et utvalg som fikk i oppdrag å utarbeide lovregler for all spesialundervisning, og, om mulig, å integrere disse regler i loven om grunnskolen av 13. juni 1969. En må kunne regne med at dette utvalget, hvis formann er h.r.dommer Knut Blom, vil komme nærmere inn på en del av de problemstillinger som er aktuelle i forbindelse med utvidelsen av undervisningsbegrepet.

Hvilke utslag disse omleggingsbestrebelsler vil måtte få for lærerutdanningen, vurderingen av lærerkompetanse, lønnsforhold m.v., tør ikke dette departement på det nåværende tidspunkt ha noen sikker formening om. En er imidlertid for tiden tilbøyelig til å se det slik at blant annet lønnssystemene må avpasses etter de tiltak og virksomheter som settes i verk, lønns- og kompetansesystemene må m.a.o. være en funksjon av disse tiltak. Det vil forsinke eller hindre utviklingen av ønskelige fremskritt dersom bestemmelser om lønn, kompetanse etc. skulle representere rammer innenfor hvilke de nye tiltak måtte innpasses. Det må tvert imot være slik at nødvendige lønns- og kompetansemessige tilpasninger må settes i verk nettopp med sikte på å fremme og stimulere de tiltak og mål man setter opp for de forskjellige fagområder".

I brev av 2. mars 1970 til Norges Byforbund - Norges Herredsforbund og til Oslo kommune avgav Lønns- og prisdepartementet følgende uttalelse:

"En viser til tidligere konferanser og bekrefter uttalelser herfra om at Lønns- og prisdepartementet ikke har vært forelagt til uttalelse de avgjørelser Kirkedepartementet har truffet vedrørende avlønningen av de barnehagelærere som er ansatt ved statens

spesialskolene og de institusjoner som drives etter bestemmelsen i folkeskolelovens § 26 punkt 4. Denne avgjørelse bygger på en ren fortolkning av lov om utdanningskrav for lærerne (lov av 16. juni 1961). Den lønnsmessige side, herunder den lønnsmessige relasjon til andre stillingsgrupper ved de nevnte institusjoner, har således ikke vært vurdert av Lønns- og prisdepartementet."

Norsk Lærerlag sendte 9. mars 1970 følgende brev til Kirke- og undervisningsdepartementet:

"Idet en viser til departementets utredning i brev av 2/3-1970 (Deres ref. 1143 AsT 70 TT:JW) til Norges Byforbund/Norges Herredsforbund, tillater Norsk Lærerlag seg å be Kirke- og undervisningsdepartementet om en redegjøring vedrørende følgende:

I Deres redegjøring er det anført at departementet har ansett 2-årig (eller 3-årig) utdanning fra barnehagelærerskole + 1-årig utdanning for adekvat lærerutdanning i henhold til § 5 nr. 7 i Lov av 16. juni 1961 om utdanningskrav for lærere i skolen når vedkommende utfører regulære lærerfunksjoner ved nærmere angitte skoler og institusjoner.

Etter departementets forutsetning vil dette tilsi at de tilsatte går inn i et fast og planlagt undervisningsopplegg, både når det gjelder den ytre ramme (klasse- eller gruppeenheter, regelmessig undervisningstid osv.) og når det gjelder kravet til undervisningens innhold (pensum, progresjon osv.)

I henhold til rundskriv 25 As S 67 er forutsetningen for at småbarnspedagogene underviser barn som ikke har nådd full skolemodenhet (førskole- eller modningsklasser).

Norsk Lærerlag er interessert i å få tilstillet opplysninger om denne undervisningens innhold eventuelt i form av pensums- eller årsplaner, hvilke klasse- eller gruppeenheter en opererer med og opplysninger om undervisningstiden. En vil presisere at en i denne sammenheng er interessert i opplysninger vedrørende barn som ikke har nådd full skolemodenhet.

Norsk Lærerlag ønsker også departementets vurdering av hvorvidt tilsvarende undervisning i kommunal og privat regi rent faglig sett kan sies å holde mål i overensstemmelse med de kriterier departementet har trukket opp og som er nevnt ovenfor.

Kirke- og undervisningsdepartementet har presisert at slik lærerlønn det her er tale om bare kan gis til de som av departementet eller skolestyre formelt tilsettes i opprettede lærerstillinger. Dette gjelder såvel stillinger i spesialskolene som ved § 26

institusjoner.

Norsk Lærerlag er kjent med at det finnes såvel private yrkesskoler som private realskoler der handicappede der lærerne ikke tilsettes av skolestyret, men hvor vel departementet godkjenner ansettelsene. Disse lærerne lønnes etter de opplysninger Norsk Lærerlag sitter inne med, etter sin kompetanse og dermed etter lærerlønnsstigningene for tilsvarende offentlige skoler.

Organisasjonen vil gjerne ha en bekreftelse på at disse opplysningene er korrekte.

Rikslønnsnemnda må treffe sin kjennelse i nærmeste fremtid. Kjennelsen gjelder inneværende tariffperiode, og en tillater seg derfor å be om et hurtig svar".

Som svar på denne henvendelse avgav Kirke- og undervisningsdepartementet i brev av 23. mars 1970 til Norsk Lærerlag følgende uttalelse:

1. En viser til vedlagte bok "Om undervisning i spesialskoler for svneveike", særlig side 32-48, der begynnerundervisningen i spesialskolen er behandlet.
2. Det må i sin alminnelighet anses på det rene at undervisning, gitt av barnehagelærere ved kommunale og private institusjoner som går inn under spesialskoleloven av 1951 eller folkeskolelovens § 26, faglig holder mål i forhold til de krav departementet stiller.
3. Etter Lov om tilskudd til private skoler § 9 er det forutsetningen at undervisningspersonalet ved private skoler som får statstilskudd skal ha de samme kvalifikasjoner og de samme lønns- og arbeidsvilkår som lærere ved tilsvarende offentlige skoler".

Oslo kommune har i det vesentlige anført:

Ved Rikslønnsnemndas kjennelse av 11. juli 1969 ble den lønnsmessige betydning av tilleggsutdanning for barnehagelærer ved vanlig barnehage behandlet og avgjort. Opprykk for tilleggsutdanning var tidligere ikke gitt i Oslo, men ifølge kjennelsen av 11. juli 1969 skal barnehagelærer med minst 1-årig relevant tilleggsutdanning etter to års tjeneste lønnes en lønnsklasse over vanlig barnehagelærer.

Oslo kommune har i likhet med de andre arbeidsgiverparter vært av den oppfatning at den lønnsmessige betydning av 1-årig eller 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning burde vurderes på lignende måte. Det bør også ved spesialinstitusjon for barn med handicap

være et rimelig forhold mellom lønn for barnehagelærer med tilleggsutdanning og lønn for barnehagelærer uten tilleggsutdanning. Ut fra denne oppfatning og i betraktning av hensynet til det klientel som behandles i spesialinstitusjonene, har Oslo kommune under forhandlingene funnet å burde godta at det for 1-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning gis opprykk som innen rammen av Oslo kommunes regulativ gir noenlunde samme lønn som barnehagelærer med tilsvarende utdanning vil oppnå etter påstanden fra Norges Byforbund - Norges Herredsforbund. Når det gjelder personale med 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning, har Oslo kommune funnet å burde gå noe ut over den påstand Norges Byforbund - Norges Herredsforbund har nedlagt, idet lønningene for dette personale ved spesialinstitusjoner i Oslo tidligere har ligget en del høyere.

Oslo kommune har vært i noen tvil om hvilken vekt det bør legges på det forhold at barnehagelærer med spesialpedagogisk tilleggsutdanning kan få lærerkompetanse ved statens spesialskoler og dermed lønn som lærer. De uttalelser Kirke- og undervisningsdepartementet nå har avgitt, viser klart at slik lærerlønn bare gis til dem som av departementet eller et skolestyre formelt tilsettes i opprettede lærerstillinger. Slike stillinger er ikke opprettet ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner for barn med handicap. De institusjoner det her gjelder, er Blindernveien skole og barnehage for barn med hjernesker, Voldsløkka barnehage for hørselsvekkede og tre mindre institusjoner (Sinsen, Nordbygata og Etterstad) for barn med tilpasningsvansker. Ut fra arbeidsopplegget og undervisningen ved disse særlig angitte spesialinstitusjoner må det på den ene side erkjennes at det ikke synes begrunnet at spesialpedagogisk utdannet personale som gjør tjeneste ved disse institusjoner, skal lønnes vesentlig lavere enn tilsvarende personale ved statens spesialskoler. På den annen side har Oslo kommune som nevnt lagt vekt på at det bør være rimelig forhold mellom lønn for barnehagelærer med tilleggsutdanning og lønn for barnehagelærer uten tilleggsutdanning.

Etter Oslo kommunes oppfatning kan Rikslønnsnemnda ikke på det foreliggende grunnlag ta til følge Norsk Lærerlags påstand om en helt ny klasseplassering for spesialpedagogisk utdannet personale. Kravet må i tilfelle tas opp til vurdering i et klasseplasseringsutvalg sammensatt på den måte som er fastsatt i Oslo kommunes overenskomster med andre arbeidstakerorganisasjoner. For å få sammenheng i sine tariffoppgjør må kommunen opptre på samme måte overfor alle organisasjoner. Og iallfall når det gjelder om en

så vesentlig endring som det her er tale om, må kommunen fastholde at kravet på vanlig måte må behandles i et klasseplasseringsutvalg. Oslo kommune har for Rikslønnsnemnda nedlagt denne

påstand:

"Bestemmelse om plassering i regulativet for barnehagelærer ved spesialinstitusjon for barn med handicap gis dette tillegg:

1. Barnehagelærer med 1-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning:

År	0	1	2	3	5	7
Kom.lkl.	13 ²	12 ²	11 ²	10 ³	10 ⁴	9 ³
Beløp	23.100	24.310	25.380	27.620	28.320	29.640

2. Barnehagelærer med 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning:

År	0	2	4	6	8	10
Kom.lkl.	9 ⁰	9 ¹	9 ²	9 ³	8 ³	7 ²
Beløp	27.540	28.240	28.940	29.640	31.100	33.750"

Norsk Lærerlag har i det vesentlige anført:

Statens spesiallærerskole er den eneste institusjon i Norge som gir godkjent utdanning innenfor dette felt. Utdanningen omfatter to avdelinger, hver avdeling har en varighet av et år og avsluttes med offentlig eksamen. Første avdeling er felles for alle studenter, og fullført eksamen gir for lærere rett til et utdanningsopprykk. I annen avdeling kan en velge mellom fem forskjellige linjer. En lærer som fullfører begge avdelinger innrømmes adjunktkompetanse.

Kravene til opptak ved skolen er eksamen artium og i tillegg enten barnehagelærerskole (med obligatorisk forpraksis), lærerskole eller annen fullstendig pedagogisk utdanning (f.eks. cand.mag.eksamen). En barnehagelærer som fullfører begge avdelinger, har i alt en utdanningstid på 5½ år utover eksamen artium.

Kirke- og undervisningsdepartementet har fastsatt at en barnehagelærer med fullført 1. avdeling fra Statens spesialskoler med avlønning lkl. 14⁰ - 17⁴, og at en barnehagelærer med eksamen fra 2. avdeling får lønn som lærer i spesialskolen med ett utdanningsopprykk lkl. 14⁰ - 18⁴. Under forhandlingene med arbeidsgiverne og under prosedyren for Rikslønnsnemnda, tok Norsk Lærerlag utgangspunkt i dette forhold og i fagdepartementets vurdering også når det gjelder lønnplasseringen av de vanlige barnehagelærerne.

Organisasjonen mener at dette burde ha hatt avgjørende betydning for lønns plasseringen når det gjelder denne stillingskategori, ikke minst av hensyn til den rolle de vanlige institusjoner påviselig spiller i det rent forebyggende arbeid.

Når det gjelder spesialbarnehagelærerne med godkjent spesialutdanning, vil Norsk Lærerlag hevde at lønns plasseringen av denne stillingskategori ved Statens spesialskoler må ha direkte konsekvenser for plassering av dem som velger å arbeide med det samme og ofte mer kompliserte klientel ved kommunale eller private institusjoner.

Norsk Lærerlag har dokumentert gjennom "Innstilling om omsorgen for de handikapte" fra et utvalg oppnevnt av Sosialdepartementet 16. oktober 1963 og Stortingsmelding nr. 74 1964-65 fra Sosialdepartementet at det er svært viktig å komme i gang med sakkyndig og pedagogisk behandling av handikapte barn og sakkyndig veiledning til hjemmet så tidlig som overhodet mulig. Spesialundervisningen vil mer og mer bli primærkommunenes ansvar. Statsinstitusjonene har ikke stor nok kapasitet, og behandlingen blir derfor satt inn på et for sent tidspunkt, hvilket resulterer i store økonomiske uttelling og reduserede muligheter for forbedring av de handikaptes situasjon. Det er også påvist uheldige bivirkninger ved å ta handikapte barn ut av sitt daglige miljø og internere dem i statsinstitusjoner, til dels beliggende langt fra hjemstedene.

Minimumsfaktoren når det gjelder en faglig-pedagogisk behandling av disse barna har vært og er personalsituasjonen. Dersom en gjennomfører lønnsbestemmelser som medfører at spesialutdannet personale forsvinner fra de kommunale og private institusjoner og går over i pedagogisk virksomhet på andre felter, der den lønsmessige plassering er i samsvar med lærerlønsregulativenes plassering av tilsvarende utdanning, vil dette i realiteten bety at en tar på seg ansvaret for å stanse en utvikling som det er tverrpolitisk enighet om må finne sted. Det står en bred folkeopinion samt en sterk opinion av fagfolk bak kravet om å sikre de handikapte den tidligst mulige behandling. Norsk Lærerlag vil i denne forbindelse vise til de resolusjoner som ble vedtatt under det 25. landsmøte i "Nasjonalforeningen for folkehelsen".

Gjennom bl.a. årsrapport fra Voldsløkka spesialbarnehage har organisasjonen dokumentert virksomhetens karakter og at det her er tale om et arbeid som kun kan utføres av høyt kvalifiserte fagfolk.

Yrket krever intens innsats og oppmerksomhet, slik at ingen av de handikapte barn fra før av reduserte muligheter skal gå tapt når det gjelder å gi den enkelte maksimale utviklingsmuligheter. Barnehagelæreren må lykkes på et tidlig stadium, dersom barnas framtidsmuligheter for rehabilitering og tilpasning til samfunnet ikke skal bli vesentlig redusert. Ansvar og hele arbeidsopplegget ved førskoleinstitusjoner av denne art kan ikke være bundet av noen fastlagt timeplan. Det forutsettes også en kontinuerlig kontakt med foreldrene som må ha faglig råd. Et forpliktende samarbeid mellom institusjon og hjem er en vesentlig forutsetning for at en skal kunne oppnå et gunstig resultat. I tillegg til dette kommer et omfattende planleggings- og vurderingsarbeid innsiktet mot det enkelte barn, samt tidkrevende teammøter med leger, psykologer og andre fagfolk.

De uttalelser som Kirke- og undervisningsdepartementet har avgitt i brev av 22. januar, 2. mars og 23. mars 1970, kan ikke gjøre det berettiget at barnehagelærere med spesialpedagogisk tilleggsutdanning skal lønnes forskjellig etter som de gjør tjeneste i statens spesialskoler eller ved andre spesialinstitusjoner for barn med handikap. Personalets funksjon og arbeidsopplegg er av samme karakter. Uansett om institusjonen formelt har navn av skole eller ikke, er det avansert spesialundervisning som her drives. Dersom avgitte uttalelser og det øvrige skriftlige materiale skulle gi grunnlag for tvil, må Norsk Lærerlag sterkt tilrå at Rikslønnsnemnda foretar befarings- og forskjellige institusjoner før nemnda avgjør tvisten.

Norsk Lærerlag er ikke enig med Oslo kommune i at krav om klasseopprykk for spesialpedagogisk utdannet personale i tilfelle må behandles av et klasseplasseringsutvalg sammensatt på den måte som er fastsatt i Oslo kommunes overenskomster med andre arbeidstakerorganisasjoner. Noen overenskomst om klasseplasseringsutvalg er ikke inngått mellom Oslo kommune og Norsk Lærerlag. Kravene om klasseopprykk for spesialpedagogisk tilleggsutdanning ble reist under tariffbøehandlingen 1968. Og når partene ikke er blitt enige, må Rikslønnsnemnda også realitetsbehandle de opprykkskrav det her gjelder.

Norsk Lærerlag har for Rikslønnsnemnda lagt ned denne

påstand:

"Med virkning fra 1. mai 1968 fastsettes at barnehagelærer i spesialinstitusjon med utdanning fra Statens spesiallærer-skole, eller utdanning som av fagdepartementet er godkjent som likeverdig, lønnes i overensstemmelse med Kirke- og undervisningsdepartementets lønnsfastsettelse av 1. august 1967 for småbarnpedagog i spesialskolen, nemlig:

	0 år	2 år	4 år	6 år	8 år	10 år	12 år	14 år	16 år
Småbarnspedagog med 1-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning	14 ⁰	14 ¹	14 ²	14 ³	14 ⁴	15 ⁴	15 ⁴	16 ⁴	17 ⁴
Småbarnspedagog med 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning	14 ⁰	15 ¹	15 ²	15 ³	15 ⁴	16 ⁴	16 ⁴	17 ⁴	18 ⁴

Undervisningsplikten normeres til 27 timer pr. uke som i spesialskolen".

Rikslønnsnemnda skal bemerke:

Ved kjennelse av 11. juli 1969 i tvisten mellom Oslo kommune og Norsk Lærerlag ble blant annet bestemt at barnehagelærer ved spesialinstitusjon for barn med handicap etter to år flyttes opp en klasse og etter tre år ytterligere en klasse. Dette gir følgende lønnskala:

År	0	1	2	3	5	7
Kom.lkl.	13 ¹	13 ²	12 ²	11 ²	10 ³	10 ⁴
Beløp	22.500	23.100	24.310	25.380	27.620	28.320

Denne plassering var fra og med annet år en lønnsklasse høyere enn den som samtidig ble fastsatt for barnehagelærer ved vanlig barnehage. Avgrensningen mellom spesialinstitusjoner for barn med handicap på den ene side og vanlige barnehager og daghjem på den annen side har ikke vært omtvistet.

Opprykk for tilleggsutdanning var tidligere ikke gitt i Oslo, men når det gjelder tjeneste ved vanlig barnehage og daghjem, ble ved kjennelsen av 11. juli 1969 bestemt at barnehagelærer som har minst 1-årig relevant tilleggsutdanning, etter to års tjeneste

lønnes en lønnsklasse over vanlig barnehagelærer.

Spørsmålet om klasseplasseringen for barnehagelærer med spesialpedagogisk utdanning som gjør tjeneste ved spesialinstitusjon, ble ved kjennelsen av 11. juli 1969 henvist til forhandlinger mellom partene, men enighet er ikke oppnådd. Det er dette gjenstående tvistespørsmål som nå skal avgjøres, og under henvisning til den begrunnelse som i kjennelsen av 11. juli 1969 er gitt for realitetsbehandling av de oppgaverkrav som var reist under tariffbehandling 1968, finner Rikslønnsnemnda også å måtte realitetsbehandle de opprykkskrav det her gjelder. Oslo kommune har heller ikke reist noen egentlig innsigelse mot dette, men bare anført at en helt ny klasseplassering ikke bør fastsettes uten at spørsmålet er vurdert av et klasseplasseringsutvalg sammensatt på den måte som er fastsatt i kommunens overenskomster med andre arbeidstakerorganisasjoner.,

Partene er enige om at Kirke- og undervisningsdepartementet ikke har godkjent lærerkompetanse for noen barnehagelærer ved de spesialinstitusjoner som denne kjennelse omfatter. Det er her ikke opprettet lærerstillinger med formell tilsetning av departementet eller skolestyret. Barnehagelærene med 1-årig eller 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning tilsettes derfor på samme måte som barnehagelærere uten tilleggsutdanning.

Rikslønnsnemndas flertall - Ryssdal, Danielsen, Strømme Svendsen og Hættmann med tilslutning av Dahl og Andresen - er kommet til at det for barnehagelærer med 1-årig og 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning bør fastsettes klasseopprykk i samsvar med Oslo kommunes påstand. Om grunnlaget for denne avgjørelse skal flertallet bemerke:

I lønnsregulativet er stillingsgruppene plassert i forhold til utdanningskrav, arbeidsoppgaver, ansvarsforhold og arbeidsvilkår. Klasseplasseringen må til dels bli skjønnsmessig, og det sier seg selv at en må søke å oppnå rimelig forhold mellom de forskjellige stillingsgrupper.

Tilleggsutdanning leder ikke uten videre til klasseopprykk, men det synes i undervisningssektoren å være en vanlig ordning at relevant tilleggsutdanning av noen varighet leder til bedre lønnsmessig plassering.

= Det er enighet mellom partene om at spesialpedagogisk tilleggsutdanning må tillegges vekt ved lønnsfastsettelsen. Twisten gjelder om det her er grunn til å gå vesentlig ut over et lønnsopprykk av den størrelse som 1-årig og 2-årig relevant tilleggsutdanning ellers kan ventes å føre til.

Etter de krav som stilles for opptak ved Statens spesiallærerskole og så krevende som utdanning her er, må nemnda legge til grunn at spesialpedagogisk tilleggsutdanning har stor betydning for det meget viktige arbeid som utføres i spesialinstitusjoner for barn med handicap. Men ved den lønnsmessige vurdering er det etter flertallets oppfatning nødvendig å ta utgangspunkt dels i den lønn som barnehagelærer uten tilleggsutdanning har ved spesialinstitusjon, dels i det lønnsopprykk som relevant tilleggsutdanning fører med seg for barnehagelærer i vanlig barnehage. Med dette utgangspunkt synes det ut fra en alminnelig lønnsmessig vurdering vanskelig å gi opprykk med mer enn henholdsvis en lønnsklasse og to lønnsklasser for 1-årig og 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning.

Spørsmålet blir så hvilken betydning det skal tillegges at barnehagelærer med spesialpedagogisk tilleggsutdanning ifølge vedtak av Kirke- og undervisningsdepartementet kan få lærerkompetanse og dermed lønn som lærer for så vidt vedkommende underviser barn i førskole- og modningsklasser ved statens spesialskoler eller ved institusjoner som går inn under bestemmelsen i folkeskolelovens § 26 nr. 4. Det foreligger for nemnda ikke nærmere opplysninger om i hvilken utstrekning barnehagelærere uten tilleggsutdanning gjør tjeneste ved disse skoler og institusjoner, men som nevnt i nemndas kjennelser av 11. juli 1969 ser det ut til at det ved den nevnte ordning er oppstått en skjevhet mellom barnehagelærere ~~xxxxx~~ med spesialpedagogisk tilleggsutdanning og barnehagelærere uten tilleggsutdanning. Det synes vanskelig å være grunnlag for en lønnsforskjell på opp til 5-6 lønnsklasser (etter statens regulativ) alt etter som vedkommende barnehagelærer har eller ikke har en tilleggsutdanning av den varighet det her er tale om. Ifølge Kirke- og undervisningsdepartementets uttalelse av 2. mars 1970 har det videre vært hevdet at det ved samme institusjon kan være vanskelig å skjeln mellom undervisningsoppgavene for lærerne - og til dem hører da spesialpedagogisk utdannet barnehagelærere med lærerkompetanse - og de oppdragende og treningsmessige oppgaver som andre, for eksempel fysioterapeuter, tar seg av. Også her synes det å være oppstått en

skjevhet. Slik situasjonen er i dag, må skillet etter Kirke- og undervisningsdepartementets oppfatning settes etter stillingstypen slik at lærerlønn bare gis til dem som av departementet eller skolestyrene formelt tilsettes i opprettede lærerstillinger. Etter fagdepartementets oppfatning vil dette også innebære en klar faktisk forskjell, blant annet på grunn av kravet til et organisert og planlagt undervisningsopplegg. Rikslønnsnemndas flertall finner imidlertid grunn til å fremheve at de lønnsmessige virkninger av fagdepartementets vedtak om lærerkompetanse, herunder den lønnsmessige relasjon til andre sällingsgrupper ved de nevnte institusjoner, ikke har vært vurdert av Lønns- og prisdepartementet. Og når lønnsforskjellen blir så stor som før nevnt, skyldes dette at lønnsstige for lærere er vesentlig annerledes enn for de andre stillingsgrupper.

Norsk Lærerlag har gjentatt sin tidligere anførsel om at Kirke- og undervisningsdepartementets vedtak om lærerkompetanse for barnehagelærere med spesialpedagogisk tilleggsutdanning burde tillegges betydning ved lønns plasseringen for alle kategorier av barnehagelærere. I den anledning finner nemndas flertall det tilstrekkelig å vise til uttalelsen i kjennelsene av 11. juli 1969 om at den nevnte ordning som gjelder et mindre antall barnehagelærere, etter flertallets oppfatning ikke kan lede til at alle barnehagelærere som samlet ytkesgruppe skal oppnå tilnærmet lønnsmessig likestilling med lærerne i skolen.

Ved lønnsfastsettelsen for de stillinger Rikslønnsnemnda nå skal avgjøre, kan den særlige lønnsordning ved statens spesialskoler gi grunnlag for noen tvil. Det er på den ene side naturlig at spesialpedagogisk utdannet personale som gjør tjeneste ved kommunale og private institusjoner, har samme lønnsvilkår som tilsvarende personale ved statens spesialskoler. På den annen side må det tas hensyn til mulig forskjell i arbeidsoppgaver og arbeidsvilkår og videre til at det ved samme institusjon bør være rimelig forhold mellom lønn for barnehagelærer med tilleggsutdanning og barnehagelærer uten tilleggsutdanning. I den særegne situasjon som her foreligger, er nemndas flertall kommet til at den gjeldende lønnsordning ved statens spesialskoler og ved institusjoner som går inn under folkeskolelovens § 26 nr. 4, ikke kan tillegges avgjørende vekt ved lønnsfastsettelsen for andre stillinger enn dem som Kirke- og undervisningsdepartementet ved sin kompetanseerklæring direkte har tatt sikte på. Det har vært Kirke- og undervisningsdepartementets klare forutsetning at lærerkompetanse bare gis til dem som

av departementet eller et skolestyre formelt tilsettes i opprettede lærerstillinger med bestemte krav til et organisert og planlagt undervisningsopplegg.

Enkelte barnehagelærerstillinger ved Blindernveien skole og barnehage fyller etter Norsk Lærerlags oppfatning både formelt og reelt de krav som Kirke- og undervisningsdepartementet har stilt for å godkjenne lærerkompetanse, men som før nevnt er partene enige om at departementet ikke har godkjent lærerkompetanse for noen barnehagelærer ved de spesialinstitusjoner som denne kjennelse omfatter. For det tilfelle at det skulle bli fastslått at vilkårene for godkjenning var til stede da lønnstvistene mellom partene ble brakt inn for Rikslønnsnemnda, forutsetter nemndas flertall at vedkommende lærere med virkning fra 28. mai 1969 vil få samme lønn som spesialpedagogisk utdannet personale ved statens spesialskoler. Dette har også Oslo kommunes partsrepresentant i nemnda erklært seg enig i.

Slik som saken foreligger for Rikslønnsnemnda, må nemnda etter flertallets oppfatning legge til grunn at det ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner ikke er opprettet stillinger med godkjent lærerkompetanse. Likevel har kommunen selv erkjent at det ikke synes begrunnet at spesialpedagogisk utdannet personale som gjør tjeneste ved disse institusjoner, skal lønnes vesentlig lavere enn tilsvarende personale ved statens spesialskoler. Det skulle da være utsikt til at partene gjennom forhandlinger kan bli enige om hvilken lønnsordning som bør gjelde for fremtiden, eventuelt etter at det er innhentet uttalelse fra Kirke- og undervisningsdepartementet og fra Lønns- og prisdepartementet. På det grunnlag som nå foreligger, har imidlertid Rikslønnsnemnda etter flertallets oppfatning ikke forutsetninger for å foreta noen selvstendig vurdering av om arbeidsopplegget og undervisningen ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner i enhver henseende fyller de krav som Kirke- og undervisningsdepartementet ved den før nevnte kompetanseerklæring har tatt sikte på. Ut fra en vanlig vurdering av hvilke lønnsopprykk 1-årig og 2-årig relevant tilleggsutdanning ellers kan ventes å føre til, er nemndas flertall kommet til at nemnda for tariffperioden 1968-1970 ikke har grunnlag for å gå ut over de lønnsopprykk som Oslo kommune har tilbudt.

Etter de opplysninger som er gitt under nemndas behandling går man ut fra at det for neste tariffperiode vil bli overveiet å gi ytterligere lønnsopprykk for spesialpedagogisk utdannet persona

le som gjør tjeneste ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner. For så vidt disse institusjoner skulle stå i en vesentlig annen stilling enn tilsvarende institusjoner i andre kommuner, vil det etter flertallets oppfatning også kunne være hensiktsmessig at Norsk Lærerlags krav om en helt ny klasseplassering blir vurdert av et klasseplasseringsutvalg sammensatt på den måte som er fastsatt i Oslo kommunes overenskomster med andre arbeidstakerorganisasjoner.

Nemndas mindretall - Johannessen - stemmer for at Norsk Lærerlags påstand tas til følge og viser for så vidt til den begrunnelse Norsk Lærerlag har gitt. Han vil videre tilføye:

Det er på det rene at Statens ved Kirke- og undervisningsdepartementet har innrømmet barnehagelærere med 1-årig og 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning lærerkompetanse når disse underviser barn i førskolealder eller i skolemodningsklasser ved statens spesialskoler. Deres undervisningsplikt er normert til 27 timer pr. uke. Den vurdering som ligger til grunn for dette, er foretatt av Allmennutdanningsavdelingen ved Lærerutdanningskontoret i Kirke- og undervisningsdepartementet. Lønns- og prisdepartementet representerer Staten ved forhandlingene om lønnsstignene for lærere m.fl., men det er Kirke- og undervisningsdepartementet alene som har kompetanse til å bestemme hvilken utdanning som kreves for plassering på de forskjellige lærerlønnstignene.

Nemndas flertall har ved sin fastsetting av klasseplasseringene for barnehagelærere med 1-årig og 2-årig godkjent spesialutdanning som arbeider ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner, tatt sitt utgangspunkt i den plassering flertallet stemte for skulle fastsettes for vanlige barnehagelærere. I og med at denne stilling, etter mindretallets oppfatning, lønnsmessig er fastsatt for lavt, er plasseringen av det velkvalifiserte ^{personale} det her er tale om, blitt urimelig lav. All ekspertise innen helse- og skolesektoren understreker i dag betydningen av tidligst mulig behandling og opplæring av barn med fysiske og psykiske handicaps. Undersøkelser og erfaring har vist at en tidlig diagnostisering og behandling gir økede muligheter for de handicappede til å kunne føre et tilnærmet normalt liv under oppveksten og som voksne mennesker. Samtidig vil en kunne spare betydelige økonomiske midler for samfunnet ved å sette inn med tidlig behandling og opplæring.

Den lønnsplassing nemndas flertall er kommet til for barnehagelærere med den utdanning det her er tale om, og som arbeider ved Oslo kommunes spesialinstitusjoner, resulterer i at disse både

får en langt lavere lønns plassering og en lengre bunden arbeidstid enn de som er ansatt ved statens spesialskoler.

Dette forhold sammenholdt med det faktum at grunnskolens behov for spesiallærere langt fra er dekket, vil etter mindretallets oppfatning kunne føre til at de barnehagelærere det her er tale om, enten går over til stillinger ved statens spesialskoler, eller hospiterer et år ved en lærerskole og dermed oppnår adjunkts kompetanse og lønn ved ansettelse i grunnskolen. Flertallet i nemnda har ved sin fastsetting av klasseplasseringen kommet i skade for å kunne hindre den utvikling av våre spesialinstitusjoner for barn med handicaps som det er både faglig og tverrpolitisk enighet om bør finne sted.

Når det gjelder Oslo kommunes spesialinstitusjoner, fyller både undervisningen og arbeidsopplegget de krav som Kirke- og undervisningsdepartementet har tatt sikte på. Enkelte av disse institusjoner tar også mot barn fra andre kommuner og fra Rikshospitalet.

Nemndas flertall synes å ha lagt hovedvekten på rent formelle og administrative hensyn knyttet til ansettelsesforholdet. I brev av 20. mars 1970 med vedlegg fra Norsk Lærerlag til Rikslønnsnemnda er det dokumentert at enkelte barnehagelærere ved Blindernveien skole- og barnehage enten er ansatt av Oslo skolestyre eller av skolestyrets hovedkomite. Disse skulle formelt sett tilfredsstille de krav flertallet har knyttet til ansettelsesforholdet, men dette forhold beviser samtidig at en i større utstrekning skulle ha tatt hensyn til de faktisk sammenliknbare forhold ved lønns plasseringen. Ved å følge Norsk Lærerlags påstand ville Rikslønnsnemnda bidratt positivt til å ivareta de høyprioriterte samfunnsinteresser som direkte berøres av denne kjennelsen.

Norsk Lærerlags påstand går ut på at det gjenstående klasseplasseringsspørsmål skal avgjøres "med virkning fra 1. mai 1968". I påstanden er videre krevet at undervisningsplikten for det personale det her gjelder, skal "normeres til 27 timer pr. uke som i spesialskolen". Det var imidlertid bare selve klasseplasseringsspørsmålet som ved kjennelsen av 11. juli 1969 ble henvist til forhandling mellom partene, og det er bare dette spørsmål Rikslønnsnemnda nå skal avgjøre. For øvrig gjelder kjennelsen av 11. juli 1969 også for barnehagelærer med spesialpedagogisk tilleggsutdanning. Dette gjelder også bestemmelsen om arbeidstiden og bestemmelsen om at de fastsatte lønnssetser gjøres gjeldende fra 28. mai 1969.

S l u t n i n g :

I overenskomsten mellom Oslo kommune og Norsk Lærerlag om lønns- og arbeidsvilkår for barnehagelærere for tariffperioden 1968-1970 gis bestemmelsen om plassering i regulativet for barnehagelærer ved spesialinstitusjon for barn med handicap dette tillegg:

1. Barnehagelærer med 1-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning:

År	0	1	2	3	5	7
Kom.lkl.	13 ²	12 ²	11 ²	10 ³	10 ⁴	9 ³
Beløp	23.100	24.310	25.380	27.620	28.320	29.640

2. Barnehagelærer med 2-årig spesialpedagogisk tilleggsutdanning:

År	0	2	4	6	8	10
Kom.lkl.	9 ⁰	9 ¹	9 ²	9 ³	8 ³	7 ²
Beløp	27.540	28.240	28.940	29.640	31.100	33.750

Rolv Ryssdal
Rolv Ryssdal

Reidar Danielsen
Reidar Danielsen

Vilhelm Dahl
Vilhelm Dahl

Chr. Hartmann
Chr. Hartmann

Arnljot Strømme Svendsen
Arnljot Strømme Svendsen

Thorleif Andresen
Thorleif Andresen

Trond Johannessen
Trond Johannessen